

Daniels Bog – Niogfirsindstyve

Afsløring af de falske læresætninger: En historisk undersøgelse af det daglige i adventismen

Jeff Pippenger
2024-02-22

I den enogfirsindstyvende artikel i denne række af artikler om Daniels Bog medtog vi en passage fra Manuscript Releases, bind 20, 17–22, hvor søster White tydeligt fastslår, at læren om, at »det stadige« repræsenterer Kristi hellighed, var blevet givet til ældsterne Prescott og Daniells af »engle, som var blevet uddrevet af himlen«. Hun identificerer ikke faktisk deres falske opfattelse af »det stadige«, sådan som jeg har gjort, men den historiske optegnelse gør det overflødig klart, at dette var det, de søgte at etablere som sandhed. De søgte at omskrive dele af Uriah Smiths bog Daniel and the Revelation, som fastholder forståelsen af »det stadige«, hvilken hun i Early Writings, side fireoghalvfjerds, identificerer som den rette opfattelse.

W. W. Prescott havde udgivet et tidsskrift med titlen The Protestant, hvori det eneste tema var at fremhæve den falske opfattelse af »det daglige«. Han og Generalkonferencens præsident, A. G. Daniells, blev den sataniske spydspids for at videreføre Prescotts bestræbelser på at etablere den falske lære som den ortodokse opfattelse i adventismen; men så længe Ellen White levede, blev deres fremgang i den sataniske bestræbelse holdt i skak. I 1931 berettede Daniells, at netop i det år, hvor passagen fra Manuscript Releases blev skrevet (1910), havde han (Daniells) en samtale med Søster White om emnet »det daglige«, og at hun havde ledt ham til at tro, at hans og Prescotts opfattelse var korrekt.

Det er vigtigt at forstå denne historie, for vi er nu ved at begynde vores behandling af den kundskabens vækst, som indtraf i 1989, da de hellige reformlinjer og de sidste seks vers i Daniel elleve blev forseglet op. For at erkende det lys, som blev frembragt ved Sovjetunionens sammenbrud til opfyldelse af vers fyrrer i Daniel elleve, er det nødvendigt, at ”det daglige” og den profetiske historie, som fremstilles ved ”det daglige”, forstås korrekt, for denne historie anskueliggør gentagelsen af den historie i Daniel elleve, vers fyrrer til femogfyrrer. Disse vers identificerer, at det budskab, som bliver forseglet op i disse vers, er ”tidenderne fra øst og nord”, som medfører Guds folks endelige forfølgelse.

Men rygter fra øst og fra nord skal forfærde ham; derfor skal han drage ud i stor harme for at ødelægge og fuldstændig udrydde mange. Og han skal opslå sit palads’ telte mellem havene ved det herlige hellige bjerg; dog skal han gå sin ende i møde, og ingen skal hjælpe ham.
Daniel 11:44, 45.

Budskabet i vers fyrrer, som blev åbnet ved Sovjetunionens sammenbrud i 1989, er den sildige regns budskab, som vil få pavedømmet (kongen i nord) til at »drage ud med stor harme for at ødelægge og fuldstændig gøre det af med mange«. »Tidender« er profetisk et budskab.

Og hvorledes skal de prædike, dersom de ikke bliver udsendt? som der er skrevet: Hvor liflige er deres fødder, som forkynder fredens evangelium og bringer godt budskab om gode ting! Romerne 10:15.

Budskabet om den sildige regn er det budskab, som Guds sidste dages vægttere fremfører, idet de synger vingårdens sang og Moses' og Lammets sang.

Hvor herlige er på bjergene hans fødder, som bringer godt budskab, som forkynder fred; som bringer godt budskab om gode ting, som forkynder frelse; som siger til Zion: Din Gud regerer! Dine vægttere skal opløfte røsten; med røsten sammen skal de synge; thi de skal se øje til øje, når Herren igen bringer Zion. Esajas 52:7, 8.

„Tidenderne“ i vers fireogfyrre i Daniel elleve vækker syndens menneskes vrede, og det endelige pavelige blodbad fuldbyrdes. Dette budskab er den tredje engels budskab, som svulmer op til et højt råb ved den snart kommende søndagslov.

"Ingen fordømmes, før de har haft lyset og har indset forpligtelsen i det fjerde bud. Men når dekretet udgår, som håndhæver den forfalskede sabbat, og det høje råb fra 'den tredje engel' vil advare mennesker mod tilbedelsen af dyret og dets billede, vil skillelinjen tydeligt blive trukket mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke." Signs of the Times, 8. november 1899.

De „tidender fra øst og nord“, som bringer pavedømmet i raseri, tiltager til et højt råb ved søndagsloven, og dette budskab er budskabet om den sene regn, som begyndte den 11. september 2001. Udtrykket „høj røst“ er et profetisk udtryk, der betegner en tiltagende kraft.

"Sandheden for denne tid, den tredje engels budskab, skal forkyndes med høj røst, hvilket vil sige med voksende kraft, idet vi nærmer os den store afsluttende prøve." The 1888 Materials, 1710.

„Tidenderne“ i vers fireogfyrre er sildigregns budskab umiddelbart før menneskets nådetid afsluttes, idet Mikael står frem. Det er det samme sildigregnsbudskab, som kom den 11. september 2001, men det svulmer op til et højt råb, eller en høj røst, når de hundrede og fireogfyrre tusinde bliver beseglet, og Helligånden da udgydes uden mål. Det er det samme sildigregnsbudskab, som kendetegnede perioden for de hundrede og fireogfyrre tusindes besegling.

Det er budskabet om silde-regnen, som er blevet forfalsket ved et budskab om fred og sikkerhed, der fremsættes af laodikeisk adventisme fra „æslets“ ankomst indtil „løvens“ ankomst. Perioden mellem 11. september 2001 og den snart kommende søndagslov markerer det åndelige dødsleje for laodikeisk adventisme, og de, som dømmes efter Guds hus (Jerusalem) er dømt, dør i den samme grav. Dødslejet for laodikeisk adventisme er mellem æslet og løven, og det budskab, som forkastes og frembringer deres død, er „tidender fra „østen“ (et symbol på islam) og norden (et symbol på pavedømmet). Det er det samme budskab, som er den tredje engels budskab.

De sidste seks vers i Daniel elleve, som blev forseglet op ved endens tid i 1989, er budskabet om den sildige regn, hvilket forkyndes på et tidspunkt, hvor et falskt budskab om den sildige regn, om „fred og sikkerhed“, bliver forkyndt. Prøvelsen vedrørende den sildige regn møder først Guds hus,

for det er dér, dommen begynder, og derefter møder den den anden hjord uden for Guds hus. Af denne grund er det afgørende at forstå den „løgn“, som blev indført i laodikeisk adventisme i tredje generation, for mens Gud udgyder sin Helligånd over dem, som Han besejler, udgyder Han samtidig en kraftig vildfarelse over dem, som ikke tog imod kærlighed til sandheden.

Under striden i det første halvandet årti af det tyvende århundrede om »det stadige« var en af de mænd, som forsvarede den korrekte milleritiske opfattelse, at »det stadige« er et symbol på hedenskabet, F. C. Gilbert. Gilbert var en omvendt fra jødedommen og læste og talte fuldkomment hebraisk. Han forsvarede pionerernes standpunkt i Daniels Bog på grundlag af sin forståelse af det hebraiske sprog. I 1910, selve det år, da søster White skrev det manuskript, som skulle blive begravet i årtier, og som identificerede, at Daniells' og Prescotts syn på »det stadige« kom fra Satans engle, havde Gilbert et personligt interview med søster White om spørgsmålet om »det stadige«.

Vi ved, at han havde et møde, for han skrev straks (den næste dag) et resumé af det møde, han havde med søster White. I 1931 fremsatte A. G. Daniells den påstand, at han havde haft et møde med søster White om emnet „det daglige“ i samme år—1910. Daniells hævdede, at søster White ikke efterlod ham nogen anden konklusion end, at „det daglige“ var et symbol på Kristi tjeneste i helligdommen. Men Daniells' påstand om et møde var ikke blot en „løgn“, den er profetiens „løgn“, som frembringer en kraftig vildfarelse.

For dem, som måske ikke har adgang til 1843- og 1850-kortene, er det vigtigt at forstå, at da 1843-kortet blev udgivet i 1842, troede milleritterne stadig, at den helligdom, som skulle renses til opfyldelse af profetien om de to tusind tre hundrede år, var jorden. Da de udgav 1850-kortet, vidste de derimod, at den helligdom, som skulle renses, var den himmelske helligdom. Af denne grund har 1843-kortet INGEN illustration af Guds helligdom, men 1850-kortet HAR en illustration af Guds helligdom. Dette er vigtigt, for Daniells hævdede, at han under sit interview med Søster White viste hende 1843-kortet, og at han pegede på helligdommen på kortet. Det ville have været umuligt, for der er ingen helligdom på 1843-kortet. Hans påstand om et interview var en „løgn“.

Da jeg gennemarbejdede denne historie i 2009 og blev opmærksom på, at mændene på begge sider af spørgsmålet begge hævdede at have haft et møde med Søster White om emnet »det stadige«, sendte jeg en e-mail til Ellen White Estate og spurgte, om de havde adgang til den logbog, hvori Søster Whites møder i 1910 var optegnet. De svarede, at de stadig havde logbogen. Det følgende er min e-mail og svaret fra Ellen White Estate.

Mandag den 19. januar 2009

Til hvem det måtte vedkomme:

Jeg har hørt, at der fandtes en logbog, hvori det blev registreret, hvem der havde samtaler med Søster White, og hvad samtalerne drejede sig om. Jeg forsøger at få bekræftet eller afkræftet, om A. G. Daniells havde en samtale med Søster White i 1910 angående emnet om det „daglige“. Jeg er klar over, at der foreligger historiske vidnesbyrd om, at samtalen fandt sted, men jeg spekulerer på, om der findes nogen optegnelse i en officiel logbog, som faktisk registrerer dette. Samtidig er det

blevet fortalt mig, at F. C. Gilbert også havde en samtale med Søster White i 1910 om emnet det „daglige“, og jeg vil gerne vide, om dette kan bekræftes ved hjælp af en logbog, som blev ført af hendes stab i den periode. Måske fandtes der ingen logbog, eller måske udleverer De ikke sådanne oplysninger, eller måske ligger det uden for Deres mulighed at undersøge dette for mig, selv hvis den findes. Under alle omstændigheder ønskede jeg derfor at spørge. Enhver hjælp, De måtte kunne yde, vil blive højt værdsat.

Kære Jeff,

Tak for Deres e-mail. Vi har ganske vist en forholdsvis fuldstændig redegørelse for Ellen Whites rejseforløb, baseret på hendes breve, dagbøger og offentliggjorte aftaler, men ingen egentlig »logbog« som sådan.

De har uden tvivl læst om A. G. Daniells' besøg hos Ellen White i bind 6 af EGW-biografien, *The Later Elmshaven Years*, s. 256, 257. Vi har ikke fundet nogen uafhængig beretning om dette interview. Vi har dog et brev fra ældste Gilbert af 1. juni 1910, hvori han tilkendegiver sin plan om at være i St. Helena (hvor Ellen White boede) den 6.-9. juni. Det er omfanget af den understøttende dokumentation, som jeg har kendskab til.

Gud velsigne — Tim Poirier, vicedirektør, Ellen G. White Estate

Der findes ingen uafhængig optegnelse over, at Daniells nogen sinde havde et interview om emnet »det daglige«, men der findes et brev fra Gilbert, som angiver hans hensigt om at være i hendes hjem fra den sjette til den niende juni 1910.

I den biografi om søster White, som Ellen White-boet henviser til, hvor hendes barnebarn behandler spørgsmålet om Daniells' interview, nedskrev han Daniells' påstand vedrørende det fabrikerede interview fra 1910:

„På et lidt senere tidspunkt i drøftelserne gik ældste Daniells, ledsaget af W. C. White og C. C. Crisler, ivrig efter at få netop fra Ellen White selv at vide, hvad meningen var med hendes udtalelse i *Early Writings*, til hende og forelagde sagen for hende. Daniells tog *Early Writings* og 1843-kortet med sig. Han satte sig tæt ved Ellen White og stillede hende det ene spørgsmål efter det andet. Hans beretning om dette interview blev bekræftet af W. C. White:“

“Jeg læste først for søster White den ovenfor anførte udtalelse i *Early Writings*. Dernæst forelagde jeg hende vor profetiske tavle, som vore prædikanter benyttede i udlægningen af profetierne i Daniel og Åbenbaringen. Jeg henledte hendes opmærksomhed på billedet af helligheden og også på perioden på 2300 år, således som de fremtrådte på tavlen.

»Jeg spurgte derpå, om hun kunne erindre, hvad der var blevet vist hende angående dette emne.«

„Som jeg erindrer hendes svar, begyndte hun med at fortælle, hvordan nogle af de ledere, som havde været med i 1844-bevægelsen, bestræbte sig på at finde nye tidspunkter for afslutningen af den 2300-årige periode. Denne bestræbelse gik ud på at fastsætte nye tidspunkter for Herrens komme. Dette skabte forvirring blandt dem, der havde været med i

adventbevægelsen.“

»I denne forvirring åbenbarede Herren hende, sagde hun, at den opfattelse, som var blevet fastholdt og fremlagt vedrørende tidspunkterne, var korrekt, og at der aldrig mere måtte fastsættes en anden tid eller gives et andet tidsbudskab.«

”Jeg bad hende da fortælle, hvad der var blevet åbenbaret hende om resten af det „daglige“ — Fyrsten, hæren, borttagelsen af det „daglige“ og nedkastelsen af helligdommen.

„Hun svarede, at disse træk ikke var blevet fremstillet for hende i syn, således som tidsdelen var det. Hun ville ikke blive ledt til at give en forklaring på disse punkter i profetien.

»Samtalen gjorde et dybt indtryk på mit sind. Uden tøven talte hun frit, klart og udførligt om de 2300 år, men hvad angår den anden del af profetien, forholdt hun sig tavs.«

“Den eneste slutning, jeg kunne drage af hendes frie forklaring om tiden og hendes tavshed med hensyn til borttagelsen af det “daglige” og nedkastelsen af helligdommen, var, at det syn, der blev givet hende, angik tiden, og at hun ikke modtog nogen forklaring vedrørende de andre dele af profetien.—DF 201b, AGD-erklæring, 25. sept. 1931.” Arthur White, Ellen G. White, bind 6, 257.

Daniells hævdede, at han viste hende 1843-kortet og spurgte hende om helligdommen, som ikke er fremstillet på kortet. Han hævdede også, at han tog bogen Early Writings og overøste hende med spørgsmål om, hvad hun mente, da hun klart tilsluttede sig pionerernes forståelse af „det daglige“, og at kortet var ledet af Herrens hånd. Ellen Whites søn, som var far til Arthur L. White, biografen, der skrev oversigten over denne angivelige begivenhed, havde accepteret Daniells’ og Prescotts sataniske syn på „det daglige“ og afgav vidnesbyrd til støtte for Daniells’ påstand om, hvad han havde hørt under samtalen. De var ganske enkelt ikke omhyggelige med deres opdigtede historie, for 1843-kortet fremstiller ikke nogen helligdom, som Daniells kunne have peget på.

En anden usandhed, som fremstilles i interviewet, er løggen om, at afsnittet fra Early Writings var en advarsel imod »fastsættelse af tider«. Det afsnit, som Daniells angiveligt spurgte om, er som følger:

Jeg har set, at 1843-tavlen blev ledet af Herrens hånd, og at den ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.

»Da så jeg vedrørende det „daglige“ (Daniel 8,12), at ordet „offer“ var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som fremførte råbet om dommens time. Da enhed fandtes før 1844, var næsten alle enige om den rette forståelse af det „daglige“; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt. Tid har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig igen blive en prøve.« Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, søster Whites søn, havde antaget den falske opfattelse af „det daglige“, og hans søn Arthur søgte at videreføre den „løgn“, der er forbundet med det interview, som aldrig fandt sted, ved at forsøge at antyde, at advarslen i afsnittet fra Early Writings ganske enkelt og

udelukkende var en advarsel imod fastsættelse af tid. Dette argument blev opfundet i 1930'erne og bliver en hovedbestanddel af „løgnen“.

Vi vil tage dette argument op i den næste artikel.

„Den 23. september viste Herren mig, at han for anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden blev Israel slået og sønderrevet; men nu i samlingstiden vil Gud læge og forbinde sit folk. Under spredningen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have deres tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i værket. Jeg så, at det var en skam, at nogen henviste til spredningen som eksempel til at styre os nu i samlingen efter; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver udgivet i et blad, som at den bliver prædikeret.“

Herren viste mig, at tavlen fra 1843 var ledet af hans hånd, og at ingen del af den skulle ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

”Derpå så jeg med hensyn til ‘det daglige’, at ordet ‘offer’ var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da der var enhed, før 1844, var næsten alle enige om den rette forståelse af ‘det daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.” Review and Herald, 1. november 1850.